

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๓๖

รับแขก

กฐินหมดแล้วเมื่อวานนี้ ที่นี้ผ้าป่ามีไปเรื่อยนะ เมื่อวานก็ทั้งวันเราแทบตาย แล้วตอนเย็น ๆ พวกพังโคนมาจากที่ไหน ๆ อีก มาจากอเมริกา ยกขบวนกันมานี้เราก็มืดต้อนรับแหละ เสื่อโค้งเสื่อดาวอยู่ตามป่าตามเขา มันไม่ได้มาทำลายเรานะ มนุษย์นี้ตัวทำลาย ก็ว่าจ้างแล้ว เราชี้ให้เห็นเมื่อวานนี้ พุดเท่านั้นแหละพอ มองเห็นกันแล้วเหอ เดินจากมานี้ ไม้รับวันนี้จะตายแล้ว มนุษย์นี้เป็นอันตรายมากกว่างี้เลย พอว่าก็เดินจากหนีเลย เอ้า จะตายจริง ๆ นี้ ทั้งวัน เขามีเจตนาดี ๆ อยากพบอยากเห็นอยากฟังโอวาท เราจะตายเขาไม่คิดนี้ เราคิดนะซี

เพราะฉะนั้นถึงมาตอบกัน เอาคำตอบที่คิดแล้วมาตอบที่นี้ ว่าเสื่อโค้งเสื่อดาวเต็มป่าเต็มเขาไม่เห็นมาทำลาย แต่มนุษย์นี้ทำลายเราก็บอกงั้น เราจะตายเพราะมนุษย์นี้แหละเราว่าพอเราว่าอย่างนั้น ดูแล้วยัง เอ้า ดู มาจากเมืองไหนประเทศไหนก็ดูเถอะ พอว่ายังงั้นเราก็ดูจากไปเลย มันไม่ไหวมันจะตายจริง ๆ ก็ทั้งวัน ๆ ใครจะไปสู้ได้ ไม่ใช่พระอิฐพระปูน มันเลยกลายเป็นความเห็นแก่ตัวไป เต็มว่าท่านไม่ต้อนรับยังงั้นยังงี้ไป มันมีแต่เจตนาอกุศลซีทับหัวมันอีกแหละ

เราเคยรับคนมาสักเท่าไร ทั่วประเทศไทย เมืองนอก มาว่าอะไรในประเทศไทย ควรรับขนาดไหน ๆ ใครจะไปรู้ดียิ่งกว่าเรารู้เรา มันสมควรขนาดไหน เมื่อมันเพียบเต็มที่แล้วมันจะไปไหนเหอ มันก็ต้องหยุดพักเครื่องนะซีจะว่าไง มาตลอดทั้งวัน เรานั่งตลอดคนเดียว แล้วไม่ใช่วันหนึ่งวันเดียวด้วย นั่งมาตั้งเมื่อไรมันตายได้มนุษย์เรา ชีวิตหดสั้นเข้ามาเรื่อย ๆ เขามีแต่ว่าดีใจ ๆ เอาแค่ความดีใจมาอวดได้เหอ ก็เราทำประโยชน์ทั่วโลกนี้ ความดีใจของบุคคลแต่ละราย ๆ มีคุณค่ามากกว่าเราทำประโยชน์ให้โลกเหอ ก็ต้องคิดเทียบอย่างนั้นซี

มันสู้ไม่ไหวก็ต้องพัก เขาว่าไม่ต้อนรับ ไปกี่ครั้งก็หนีไม่ได้พบท่านว่าอย่างนั้น ถ้าเราจะตอบก็ว่า เขาก็ไม่ได้พบเจ้าคือกันแล้ว ก็เว้าจั่งขึ้นจะเป็นหยิ่งแมนบ่ จะมาเว้าแต่เจ้าบ่พบข้อย ข้อยก็บ่ได้พบเจ้าคือกันตัว มันก็เท่ากันแล้ว ยากอีหยังตอบคน มันสุดวิสัย ก็เคยรับอยู่แล้วอย่างเดี๋ยวนีเป็นยังงั้นเห็นไหมนี้ เต็มศาลานี้ ตั้งแต่มาฉันทจันทแล้วตลอดอย่างนี้ ต่อไปก็มีอีก ๆ เรื่อย ๆ ไปกุฎิก็ไม่ได้ว่างนะ งานของเราเฉพาะตัวเรามีอีก เฉพาะตัวเราก็เพื่อโลกนั้นแหละจะเพื่ออะไร

วันนี้รายการมา ๕ รายการ จ่ายไปเกือบ ๒ ล้าน ก็อย่างงั้นแล้ว ช่วยโลกทำประโยชน์ให้

โลกว่าไง เวลาไหนก็มีแต่จะให้หลวงตาบับรับแขกทั้งวัน ๆ เดี่ยวเราจะเอาพระพุทธรูปไปตั้งก็
 กออยู่นั้น ใครชี้เกียจอย่าเข้ามาวัดนี้จะว่างั้น ถ้าไม่ชี้เกียจ เอ้า กราบทั้งวัน ก็บอกอย่างนี้จะว่าไง
 ต่อไปจะเอาพระพุทธรูปมาตั้งก็ตรงหน้าวัด เขียนประกาศไว้ "ใครชี้เกียจอย่ามาวัดนี้" บอก
 อย่างนั้น ถ้ามา เอ้า กราบทั้งวัน เขียนไว้ข้างทำอีกเข้าใจไหม ถ้ามา เอ้า กราบทั้งวันว่างั้นเลย
 มันก็ชี้เกียจละซี จะไปให้กราบทั้งวัน มากี่ชี้เกียจก็ไล่ส่งเลย

มาก็หาว่าเราไม่ต้อนรับ เราจะตายต้อนรับได้ยังไง...ก็คน เราพูดอย่างนี้ทำให้ระลึกถึง
 พวกบ้านม่วง อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร ยกขบวนกันมา มาจากไหนก็ไม่ทราบ วันนั้น
 เรารับแขกทั้งวันเราจะตาย จนไม่มีลมจะพูดแล้ว กำลังจะมีดี พระก็มาบอกว่าคณะญาติโยมมา
 จากนั่น ๆ เราก็งงดู จากโน้นจากนั้นก็ไกลก็ทน เอ้า ให้เข้ามา แน่นเอี้ยดกุฎิเรา เราชี้เกียจลงมา
 ศาลา แน่นหมดเลย ประมาณสัก ๓๐ กว่า มาเราก็เลยทำท่าละที่นี้ มันทำได้ทุกอย่าง พลิกสั่นก็
 ได้คมก็ได้ อย่างนี้ก็ได้ ๆ จะว่าไง ตีลงอย่างนี้ก็ได้มีดเล่มเดียว

พอมาเราก็อำทำซิงซัง ใจเราอดหัวเราะไม่ได้นะแต่ทำทำซิงซัง แม่นหมู่เจ้ามาอียังกะ
 ด้อกะเตี้ยแท้เตี้ยนี้วะ...ขู๋ มาชมบารมีหลวงพ่อ บารมีแม่เอี้ยยัง คนกำลังจะตายสู้อักบ่ ขู๋
 แล้ว...เอ้า กราบ ไป..ลง พอเท่านั้นละ หลั่งลงไปลิด ๆ ชมบารมีแม่ หลวงพ่ออยู่แถวนั้น
 อำเภอวานร ๆ แถวนั้น เอาไปฆ่าหมดมือมันจะหมดบ่ มันมีหลวงพ่อก็คือเดี่ยวนีบ่ จึงว่ามาชม
 บารมี บารมีแม่เอี้ยยังคนกำลังจะตาย จังชันแล้วบัตจะเฮ็ด เฮ็ดจังชันแล้ว โกรธก็โกรธ เคียดก็
 เคียดก็ตาม ทำท่าคึกคักขึ้นโลด ของทำได้แม่นบ่ ตั้งแต่เขาเล่นลิเกละครเขายังทำได้ใช้ใหม่ ถึง
 บทหัว..หัว ถึงบทให้..ให้ บ่าทั้งนั้นละพวกนี้ จังชันแล้วก็เฮ็ดได้

ระยะนี้มานี้เราเพียบเต็มที หนักมากมาเป็นประจำ ๆ เมื่อวานเป็นวันสุดท้ายจนรับไม่
 ได้ว่างั้นเถอะ หมดกำลัง ลูกเดินจะไม่ได้ ขาก็ขัดอะไรก็ขัดไปหมด ก็นักจะแตกจะว่าไง โถ นั้ง
 ทั้งวัน ๆ แขกไม่ใช่คณะหนึ่งคณะเดียว มาทั้งแผ่นดินนี้ คณะนั้นเข้าคณะนี้ออกอยู่อย่างนั้น
 แล้วรับคนเดียว ๆ ฟังซิ รับคนเดียวตลอดและไม่ใช่วันหนึ่งวันเดียวด้วย สักก็วัน มันตายได้
 มนุษย์เรา

ไปก็ไปบ่น ใครไม่ได้พบกับบ่น ไปหาท่านไม่รู้ก็ครั้งท่านไม่ต้อนรับ ขณะข้อยขึ้นไปนั่งเทอ
 เรออยู่ในเฮือนหมู่เจ้า ไล่จั่งใจข้อยบ่ลงพวกเจ้าชิวาจั่งใจ จังชัน เด เข้าใจไหม นี้จะให้มาต้อนรับ
 หมดมือนี้ ว่าจังชันแล้ว นั้งก็อยู่หั้น ให้มันแตกหนีหมดบ้านหมดเมือง ครันได้เฮ็ด ๆ อีหลี
 ดี แม่นบ่ละ หลงทิศไปหั้นแล้ว คนสิตายยังให้ต้อนรับจักแนวใด หาความพอดิบมี มา..มานับ
 แบบมนุษย์มาหาคนมหาเฮา โห มันนับแบบไม่ได้ตัว จักแบบไหนต่อแบบไหน

วันนั้นตีพระละแห่กันมา ยิงพระแห่กันมาเฮาบ่ต้อนรับตัว เฮาเปื้อชี้หน้าพระ แห่หา

สมบัติอิหยัง พระพุทธเจ้าไปไหนไม่เห็นใครตามแห่พระพุทธเจ้า พระสาวกอรหัตตอรหันต์ไปไล่
 บ่เห็นใผตามแห่เพิ่น เพิ่นสำเร็จออกมาบ่ได้สำเร็จออกมาด้วยการตามแห่เต้ นี่แห่กันไปแห่กัน
 มา ส่วนมากเฮาบ่ลงรับดอกครั้นพระแห่มาหลาย ๆ บ่อยากมารับดอก เฮาเบื่อ ๆ ชู้หน้า ออยาก
 ชู้หน้า เรียนมาด้วยกันนี่นะไม่ใช่ไม่เรียน แห่มาเป็นเจ้าหน้าเจ้าตา มันสมบัติอะไร เขาจะมาเขา
 ก็มาของเขาชิ เราจะไปก็ไปของเราชิ แห่กันไปหาอะไร

วันนี้ไม่พูดมากแล้วเหนื่อยพอแสงแล้ว เจ็บกันชิจะตาย เจ็บเอาตั้งแต่มือไปทอดกฐิน
 มาจนปานนี้ เมื่อเช้าวันนี้จนจะลุกไม่ได้เลย แข็งที่อไปหมดทั้งตัว เมื่อวานทั้งวันก็รับแขกอีก
 อย่างนั้นชิมันจะไม่ตายได้ยังงิ เมื่อเช้านี้ก็ลุกจะไม่ขึ้น เอวหนักมาก นั่งไหนก็ต้องได้ค้ำเอาไว้
 ไม่ค้ำไม่ยันเอาไว้ไม่ได้

ไม่มีธุระอะไรละวันนี้ จะให้พร